

כינוני מלאך

אלפי לירות טובות לקופות המפלגות בישראל?

מישטר הקיים במדינת ישראל הוא פדרציה של מרכזי מפלגות. מרכזים אלה מחלקים ביניהם את השל טון במישורים השונים — בממשלה, בכנסת, בסוכנות, בהסתדרות, בעיריות, בכלכלה, בחינוך, וכן הלאה. כל אחת מן המפלגות האלה היא „ביג ביונס“ — עסק גדול, המגלגל עשרות ומאות מיליוני לירות. כסף זה יכול לבוא רק מכיס הציבור. לכן עומדת בפני ראשי המישטר בעייה חשובה ומדרגה ראשונה: איך להעביר כסף ציבורי לקופות המפלגות?

לפני קום המדינה זה היה קל מאד. המפלגות (וכל המפלגות הקיימות כיום היו קיימות גם אז, אם כי השמות השתנו) פשוט הפקיעו את הכסף, לפי מפתח מוסכם. בינתיים פרצה המדינה. היא לא שינתה מאומה במהות המישטר. אבל היא כפתה עליו דפוסים חדשים. יש מבקר המדינה. יש תקציב גלוי. יש כנסת, בה יכול פלוני לשאול שאלות לא נעימות.

לכן קשה כיום מואכת ההעברה הרבה יותר. גם כיום עוברים מיליונים רבים בדרך כמעטישירה — מכיס הסוכנות לכיס המפלגות, באמצעות „מיפעלים קונס-טרוטיביים“. הסוכנות משלמת את המיליונים למיפעלים, המיפעלים מעבירים את המיליונים למפלגותיהם. פשוט מאד. אבל זה איננו מספיק. האריות גדלו ושמו, ושוב אין הקומץ משביע אותם.

לכן דורשים גם אנשים כמו מר מאיר הלוי.

מר הלוי ממלא, בין השאר, תפקיד של צינור המחבר את היד הימנית של מר פלוני, נציג המדינה, אל היד השמאלית של אותו מר פלוני, נציג המפלגה. בצינור זה עוברים כספי הציבור למפלגות. כשאדם כזה בא ומבקש להחזיר או ערבות של כמה מיליונים, הוא נתקל בירושלים ביחס אחר מאד. כי הוא יכול לפתור הרבה בעיות, אישיות ומפלגתיות.

הוא יכול להזמין, על חשבונו, את נשותיהם של גדולי המדינה, כדי שישקו אוניות בחופי אירופה. הוא יכול גם לארח את ראשי המישטר, שאינם עשירים, בערים הזוהרות והיקרות, ולאפשר להם להינפש שם בצורה נאותה מטרתם תפקידיהם.

(ואם רמטכ"ל לשעבר של צה"ל מוכן לקבל דמי-כיס בסך 800 דולאר מידי הממשלה האמריקאית, ואינו רואה בכך שום פגם אסתטי — מדוע יואו שרי ישראל פגם אסתטי בבילוי על חשבון אדם שקיבל מידיהם ערבויות של כמה מיליונים?)

אך לא זה העיקר.

העיקר הוא שערב-בחירות יכול שר פלוני לטלפן אל אדם כמו הלוי, ולומר לו: „שמע, ידידי, שמעתי שאתה רוצה לתרום מאה אלף לירות לקרן הבחירות של המערך.“

ואחרי אותו שר יכולים להגיע נציגי המפלגות האחרות — ובכלל מפלגות האופוזיציה, שגם להן יש השפעה רבה על חלוקת השלל במדינה — ולקבל תרומות של רבבות לירות. ומר הלוי משלם.

למה לא ישלם? זה כדאי לו.

פשוט מאד.

אילו היה זה סיפור של שרלוק הולמס, הוא היה נגמר כאן. כי לאותו גאון, בעל כובע-מצחיה, יש תמיד תשובה שלמה. אולם במציאות, שום תשובה אינה שלמה. כל תשובה היא חלקית.

יכול מישור לבוא ולומר: אפילו תיאור זה, שהוא נכון ביסודו, אינו יכול לשמש פתרון לתעלומה כולה. אפילו אם קיבלו מפלגות המישטר, בצורה זו או אחרת, כמה מאות אלפי לירות בדרך זו או אחרת, אין זה מסביר מדוע נתנה הממשלה למר הלוי ערבויות בסך 18 מיליון.

אין פרופורציה בין הסכומים.

אך במשק המתנהל על-פי מצביהירות של השר פלוני והמנהל אלמוני; כשבעיות פסיכולוגיות גורמות לבעיות כלכליות, אין תשובות שלמות ובטוחות.

חוששני שאפילו שרלוק הולמס, בכבודו וביצמו, לא היה מסוגל לפתור את כל התעלומה. אחרי כללות הכל, הוא אינו אלא בלש.

וכאן דרוש, כנראה, פסיכיאטר.

לא תרמו למפלגות. להיפך, הם קיבלו מידי המפלגות כסף, טיולים ושחוד אחר.

אם כן, מניין בא הכסף, בכל זאת? 200 מיליון לירות אינם הולכים ברגל, וגם אינם נופלים מן השמיים. „פשוט מאד...“ היה אומר מיסטר שרלוק הולמס.

ספרי החשבוניות של מר מאיר הלוי מופיעים כמה סכומים משונים ביותר. מסתבר שהוא נתן תרומה גדולה למפא"י.

הלוי, השר וסמל המדינה *

מסתבר שנתן תרומה נכבדה מאד לתנועת-החרות, וגם למפלגות אחרות.

מסתבר גם שנתן תרומות לכמה מראשי המישטר הקיים, מבלי להתעניין למי הן נועדות. ואותם האישים תמהים כיום, בקול רם, למי נתנו את הכסף, ומתקשים לזכור. תרומות אלה, שנרשמו בספרים, מסתכמות רק ברבבות לירות.

השאלה היא: האם קיימות תרומות אחרות, בסכומים של מאות אלפי לירות, שלא עברו בספרים?

בשחיץ הועלה החשד כי מר הלוי ניפח את חשבונות הבנייה של האוניות שהזמין — חשבונות של הרבה מיליוני דולארים — ולקח את ההפרש לכיסו הפרטי. מה שנקרא „בזרגון של העולם התחתון הכלכלי, קומיסיון סמוי“. כסף כזה הוא שחור. אין הוא עובר בשום ספרים. אין משלמים עליו שום מס.

אבל מי שנתן למר הלוי ערבויות של מיליונים, מן הסתם ידע על אפשרות כזאת. הוא בודאי היה צריך לדעת. אם כן, האם נשאר כל הכסף הזה בכיס פרטי?

ואם לא, שמה הגיעו בדרך זו כמה מאות

* בעת הביקור הראשון של בילי"ו בחיפה. שרה-התחבורה, ישראל ברי-הודה ז"ל, מפליג בשבחו של הלוי, היושב תחת סמל המדינה.

מי לא קרא בנעוריו את ספריו של קונאן דויל על הגאון בעל המקטרת, שרלוק הולמס?

גופת הנרצח מוטלת על הארץ. אין שום מניע לרצח. אין שום עקבות. מיטב החוקרים עומדים אובדי-עצות מול התעלומה. אך שרלוק הולמס מחייך. „זה פשוט מאד“, הוא אומר לעוזרו הנאמן, הדוקטור ואטסון. הוא כבר פיענח את החידה.

איך? הוא פשוט שם לב לפרט קטנטן, שנעלם מעיני זולתו. למשל: שגריר האבק שבק בנעל הימנית של הקורבן הוא בעל צבע אדמדם-צהבהב, מן הסוג הקיים רק באזור נידח אחד של קונגו הדרומית, בו מופק האוראניום המשמש לייצור הפצצה האטומית הבריטית, וכו'. וכו'.

פשוט מאד.

מיטב הפרשנים עומדים ברגע זה אובדי-עצות מול פרשת ההתמוטטות של מר מאיר הלוי, מי שהיה הגאון התורני של מר פנחס ספיר.

ממשלת ישראל נתנה למר הלוי ערבויות בסך 18 מיליון דולאר על עסקיו, המסתכמים עתה בחובות של כ-35 מיליון דולאר.

למה ניתנו ערבויות אלה? כפי איש מן הירשנים והחוקרים אין מענה.

מר הלוי הוא יורד. החברה שלו נמצאת בחו"ל. אילו הרחיבה החברה דולארים, לא היו אלה זורמים לישראל. תרומתו לתעסוקת עובדים ישראלים היתה אפסית ומיותרת, כי יש מאז ומעולם מחסור חמור בימאים ישראלים.

אם כן, מדוע סיכנה הממשלה 18 מיליון דולאר מכספי הציבור הישראלי — כמאה לירות מכיסה של כל משפחה בישראל — כדי לאפשר למר הלוי לנהל את עסקיו המטורפים?

על כך אין תשובה.

אך אילו קראנו למיסטר שרלוק הולמס, היה מחייך, מדליק בנחת את מקטרתו ואומר: „זה פשוט מאד...“

מר מאיר הלוי הוא רק השם האחרון במחרוזת של שמות מצלצים, החרוטים על המצבות הכלכליות ב"חצר הגרוטאות של מר פנחס ספיר.

שמות כמו גימי לוי ואפריים אילין, ואלה אינם הגרועים ביותר. בצד אנשי עסקים מופקחים וזולת הרשימה גם גאגנס-טרים כלכליים בינלאומיים, שתם נוכלים מקרי מיים וזרים, משוגעים והזויי-הזיות בהקיק.

כל אלה קיבלו מתנות בסכומים של מיליונים — ערבויות, הלוואות, זכויות וסתם הענקות.

הגדיב הידוע — פנחס ספיר — רדף אחריהם וממש הכריח אותם לקחת את כספנו, לפני שהצטלם לצידם ביומן כריזם.

חלק ממקבלי המתנות — כמו הרוטשילדים — מנהלים את עסקיהם בשיטות סודיות, וממשיכים להתעשר בעזרתנו. אחרים בוזבוז את המיליונים שלנו בעסקים שאין להם ידיים ורגליים, עד שפשטו את הרגל. חלק מאלה דאגו, תוך כדי כך, להעביר כמה מיליונים טובים לחשבונות סודיים בבני קיס שווייצים.

אילו קרה מיקרה אחד כזה, אפשר היה להאמין כי מר ספיר נכשל. אילו קרו חצי תריסר מיקרים כאלה, אפשר היה לנהיח כי מר ספיר הוא אדם טוב-לב, שנדיבותו מעבירה אותו על דעתו.

אבל כשיש מאות מיקרים כאלה, גדולים וקטנים, והחברים מצטרפים לשיטה הנמשכת ברציפות מאז קום המדינה — הרי זו תעלומה הראויה לשרלוק הולמס.

שרלוק היה נותן את דעתו לתעלומה זו — ומייד היה מקשר אותה בתעלומה שניה של המשק הישראלי. וזו התעלומה השנייה: המדהימה את טובי החוקרים מזה שנה ושלשה שבועות:

בבחירות לכנסת השישית הוציא המערך למעלה ממאה מיליון לירות. שאר המפלגות הוציאו כמאה מיליון לירות נוספות.

מניין בא כסף זה?

המפלגות לא שדדו בנקים, ולא הרפיסו שטרות-כסף מזויפים. איש לא הכריז כי תרם למפלגה כלשהי תרומה של מיליון ל"י, או אפילו של מאה אלף ל"י. הבוחרים